

Alexander en Alexander in het Zwarte Woud

Hoofdstuk 1

De familie de Groot en de familie de Zwart hebben twee huisjes naast elkaar gehuurd in een mooi vakantiepark in het zwarte woud in Duitsland.

Je kent de families toch nog wel?

Alex en Xander, twee dikke vrienden en buurjongens, die per ongeluk in de verkeerde trein stapte en daar inbrekers tegen kwamen. Ze werden gevangen genomen, ontsnapte, en samen met Bram rolde ze de hele bende op.

De zus van Alex, die eigenlijk Monique heet, maar Monica genoemd wordt en dan vader Sjoerd en moeder Ineke, dat is samen de familie de Groot.

De familie van Xander, die bestaat uit vader Hans, moeder Anne, zus Monique en de tweeling Tom en Eva de Zwart.

Dit avontuur was in de herfstvakantie.

Het is inmiddels een aantal maanden verder en de grote vakantie is aangebroken.

Ze hebben net hun eerste jaar middelbare school erop zitten.

Ze zijn met een mooi rapport over naar de tweede klas.

En nu zijn ze dus, met z'n allen op weg naar Duitsland.

Iedereen verheugt zich op die drie weken vakantie.

Maar meneer de Zwart heeft nadrukkelijk gezegd dat ze geen gekke dingen mogen uithalen.

Maar ja, het avontuur zoekt hen op en niet andersom.

Zij willen gewoon naar de bossen, lekker op hun mountainbikes crossen.

En zeker even niet aan school denken.

Het is al laat in de middag als ze uiteindelijk aankomen op hun vakantiebestemming.

De jongens moeten natuurlijk eerst hun vader en moeder meehelpen om alle spullen naar binnen te brengen.

Daarna zorgen dat hun eigen plekje ingericht wordt.

Het liefst hadden de jongens bij elkaar geslapen, maar de ouders willen dat ze ieder bij hun eigen familie slapen.

Er zou genoeg gelegenheid komen om samen te zijn.

Omdat het vakantie is gaan ze wat vaker uit eten en dus hebben ze alleen het hoognodige bij, zodat ze niet gelijk naar de winkels hoeven te gaan.

Als alles is uitgepakt en op zijn plekje staat, is er een familie overleg.

Er worden afspraken gemaakt wat je wel en niet mag doen.

Zo hebben de kinderen genoeg vrije tijd, maar ze moeten ook met hun ouders dingen gaan doen.

En als ouders iets zonder kinderen willen ondernemen, dan wordt dat ook goed besproken.

Van te voren zijn de vaders al op zoek gegaan naar bijzondere dingen in de omgeving om te gaan doen of te bezichtigen.

Zo heeft ieder gezin een beetje een eigen planning kunnen maken.

Ze willen tenslotte ook tijd met elkaar en met het gezin doorbrengen.

Kinderen vinden dit natuurlijk veel minder belangrijk dan de ouders, maar dit is nu eenmaal zo afgesproken.

Laat de vakantie nu maar beginnen.

Hoofdstuk 2

Ze zitten met z'n allen op het terras van hun huisjes.

Ze zijn net uit eten geweest bij het restaurant en genieten nu van koffie en thee.

Omdat de huisjes naast elkaar liggen, hebben ze de tafels en stoelen bij elkaar gezet en het is een gezellige boel.

" We hebben het voorstel om morgen met z'n allen de stad in te gaan om eten te halen en daarbij de nodige cultuur op te snuiven."

"Nu snappen wij wel dat jullie cultuurbarbaren dat laatste niet zien zitten, maar ja dat zet je dan maar op papier als protest en dan zullen wij het als gelezen noteren", zegt vader Hans lachend.

"Dus, zegt Alex, je mag er iets van zeggen, maar het heeft geen enkele zin".

"Zoiets, maar het is ook fijn als je straks terug komt op school en je moet een verslag schrijven over je vakantie dat je in plaats van 'wij zijn naar het Zwarte Woud geweest, daar zijn veel bomen en we hebben gecrost', iets nuttigs kan opschrijven".

De jongens moeten er wel om lachen.

En ze weten ook dat hun ouders gelijk hebben.

Meestal is dat ook het enige wat ze na die weken nog van de vakantie weten, ondanks dat ze toch bijzondere dingen doen.

"We hebben ons dit keer ook veel beter voorbereid, zegt Xander.

We hebben ons voorgenomen om een dagboek bij te houden van de dingen die we doen.

Dat scheelt ons straks heel veel werk".

'Zou er dan toch nog wat verstand in dat hoofd van jullie zitten?' grapt zijn vader.

De jongens kijken elkaar aan.

Ze halen een map tevoorschijn en leggen hem op tafel.

"We hebben zelf een informatie pakket van de omgeving gehaald.

Daarna hebben we er een onderwerp uitgepikt en tot ons doel gesteld dat we daar in de vakantie naar toe gaan en er een verslag van schrijven.

Het is geworden: een kasteel dat hier in de buurt staat.

Er is al heel veel over geschreven en wij willen aan de hand van foto's er ons verhaal bij maken".

"Nou jongens, ik ben onder de indruk, zegt de vader van Alex.

Nu maar hopen dat jullie het ook echt doen".

"Wacht maar af papa, je zult het zien, wij doen het".

De volgende dag staan ze vroeg op.

Er is afgesproken om na de boodschappen met zijn allen een tocht door de omgeving te maken en dan zien ze wel waar ze uitkomen.

Dit is iets wat iedereen leuk vindt.

Ze spreken af welke kant ze opgaan, hoe lang ze rijden en wanneer ze stoppen om daar de rest van de dag dan door te brengen.

Dit wordt per dag beslist, zodat je niet van te voren iets kunt opzoeken en daar naar toe kan gaan.

Het is uiteindelijk richting zuid geworden.

Ze zullen drie kwartier tot een uur rijden, maar niet verder dan tot de grens.
Als iedereen uiteindelijk zit, gaan ze op weg.
Ze hebben besloten dat de familie van Alex voorop gaat.
Maar na een kleine tien minuten wordt er besloten om al te stoppen.
Ze zijn in een dorp aangekomen, waar heel veel te doen is.
Ze zien een soort jaarmarkt met kermis.
Ze ontdekken verschillende culturele bezienswaardigheden, kortom iets voor iedereen.
"Laten we een restaurantje opzoeken om even iets te gaan drinken", zegt moeder Anne.
Dat is gauw gevonden.
"Luister goed, zegt Hans de Groot.
We zorgen dat iedereen hier om vijf uur terug is om te eten.
En we maken hier geen uitzonderingen op".
Zodra de jongens hun cola op hebben staan ze op.
"Oké, deze plek om vijf uur, dan gaan wij nu de omgeving bekijken en zien jullie dan".
"Hebben jullie geld en een telefoon bij jongens, voor als er iets gebeurt?"
"Ja mam, hebben we.
We weten waar we logeren, we hebben jouw nummer en een gezond verstand".
De vader van Xander schiet heel hard in de lach.
"Dat laatste betwijfel ik, maar toch een hele fijne dag en probeer alsjeblieft niet in de problemen te komen".
"Maar pap, wij zoeken het avontuur niet op, het zoekt ons op".
"Schiet nou maar op, kijk goed uit en zorg dat je op tijd weer hier op tijd terug bent".
De jongens beloven dat ze goed uitkijken en op tijd terug zullen zijn.
Ze zorgen dat ze nog wel drinken mee nemen voor onderweg.

Hoofdstuk 3

"Waarom heb ik toch het gevoel dat dit weer een bijzondere dag wordt Alex?"
"Ik weet niet wat jij bedoeld, maar ik ben van plan om geen gekke dingen te doen.
Ik heb hier vlakbij een kasteeltje gezien en ik heb best wel zin om daar te gaan kijken.
Als het bevalt, kunnen we daar ons materiaal voor ons werkstuk verzamelen.
Zijn we gelijk klaar en kunnen we de rest van de vakantie leuke dingen doen".
"Wauw, jij hebt er echt over nagedacht zeg, super joh, laten we gaan".

Ze pakken allebei hun deel van het drinken, iets te eten en gaan op pad.
Het is toch nog verder dan ze dachten, maar na drie kwartier lopen zien ze het kasteel.
"Het is toch nog groter dan het op de folder eruit ziet, zegt Alex.
Laten we alvast wat foto's nemen, van een afstand, zodat je weet hoe het er hier uit ziet".
Ze hebben niet gelijk door, dat ze door eigenlijk terug te lopen, het hetzelfde kasteeltje is als waar ze hun informatie van hebben opgezocht.
"Als jij dat doet, ga ik op zoek naar folders, kunnen we die thuis uitwerken".
"Samen zijn we toch een super team, hé".
Als Xander de folders bekijkt, ziet hij pas dat het om het zelfde kasteel gaat.
Daar moet hij toch wel om lachen.
"Weet jij dat we eigenlijk terug zijn gelopen naar het kasteel, vlakbij onze camping?, hier kijk maar".
Ook Alex moet er om lachen.
Ze besluiten toch om door te gaan.
Na een kleine twee uur zijn de jongens klaar met het verzamelen van informatie.
Er is namelijk niet alleen het kasteel dat een geschiedenis heeft, ook het grote bos er om heen heeft genoeg bekendheid.
Alex stel voor om een stukje door het bos te lopen.
Dan kunnen ze kijken of ze nog dingen vinden die ze mee kunnen nemen voor hun project.
In het bos zijn geen aangelegde paden, maar er staan wel borden met informatie en wegwijzers.
Ze besluiten om deze niet helemaal te volgen.
De informatie is wel nuttig, maar ze willen meer zien dan de standaard dingen.
Na een paar minuten zien ze de gebouwen in de verte. "He, wat raar. Er staat niets over deze gebouwen in de folders".
Alex kijkt Xander verbaasd aan. "Tenminste niet dat ik het kan vinden".
"Nee, ik heb er ook niets over gelezen, maar misschien staan ze ook niet op het terrein van dit kasteel".
Ze besluiten om te gaan kijken.
Ze kijken goed om zich heen voor eventuele herkenningspunten.
Ze willen tenslotte niet verdwalen.
Na een kwartiertje lopen zien ze de dat de gebouwen wel op het terrein van het kasteel liggen.
Wel vreemd denkt Alex.
Opeens horen ze het geluid van een auto die dichterbij komt.
Meteen gaan ze plat op de grond liggen.
Normaal gesproken doe je zoiets niet, maar het is meer een gevoel van de jongens.
Hier hoort geen auto te komen.
Voorzichtig komen ze overeind.
Ze zien twee mannen uit een zwart busje komen. Ze dragen dozen met daarop de naam van een bekend computer merk.
Maar het meest opvallende aan die mannen is, dat ze constant om zich heen kijken. Alsof ze bang zijn dat iemand hun ziet.
Dan horen de een takje kraken.
Snel gaan ze weer plat op hun buik liggen.
Het geluid lijkt van voren te komen, maar dan wel vlak voor hen.

Alex gebaard Xander dat hij zal proberen te kijken wat er is.

Maar dat is niet meer nodig.

Tussen de struiken, die voor hen staan verschijnt opeens een gezicht. Het gezicht van een meisje.

Die legt haar vinger tegen haar lippen, en fluistert: "STILLE".

Dan gebaart ze de jongens dat ze voorzichtig achteruit moeten gaan.

"Sind euch verrückt gegangen, oder etwas?" (zijn jullie gek geworden, ofzo)

En meteen volgt er nog een hele tirade in het Duits.

De jongens kijken eerst elkaar en dan het meisje. "Ik versta geen woord van wat ze zegt, maar ik denk dat ze boos is", zegt Alex.

Het meisje kijkt naar de jongens, steekt haar handen in de lucht, en zucht.

"Heb ik weer, Nederlandse jongens snappen ook niets", zegt ze met een raar accent.

"Ik zal mijn voorstellen, ik ben Mirthe, en ik kom uit het dorp hier vlakbij.

Mijn vader is Duits en mijn moeder Nederlandse".

"En die mannen rijden al een paar dagen heen en weer met al die dozen".

Alex moet een er beetje om lachen. Ze praat zo grappig.

"Moet jij daarom lachen, wie weet wat er in die dozen zit en waar het vandaan komt".

"Nee, ik lach om je accent en het spijt me, dat is niet erg aardig van mij".

"Wij zijn Alexander en Alexander, noem mij maar Alex, en hem Xander".

De jongens kijken ondertussen goed naar wat er zich bij het huisje afspeelt.

Dat het geen zuivere zaak is, is nu al duidelijk.

Alex ruikt weer een avontuur, zijn gezicht straalt gewoon.

Xander kijkt bezorgd, dat gezicht kent hij maar al te goed.

Het heeft hen al vaker in de problemen gebracht.

Misschien dat het deze keer anders is omdat er een meisje bij is, maar hij vreest van niet.

Nou ja, eerst maar eens kijken hoe het gaat.

De mannen zijn ondertussen klaar met de dozen.

Ze kijken nog een keer goed om zich heen, stappen in de auto, starten hem en gaan weg.

Al die tijd hebben die mannen geen woord met elkaar gesproken, dus hebben ze geen idee uit welk land ze afkomstig zijn.

Mirthe komt tevoorschijn zodra het busje weg is.

"Ik ga kijken of ik iets kan zien van wat er in die dozen zit".

Ze wacht niet op antwoord en is al bijna bij het schuurtje.

Ze gluurt naar binnen, en kijkt daarna waar die jongens blijven.

Die zijn vlak achter haar, maar kijken wat voorzichtiger om zich heen.

Maar dan zijn zij ook bij het schuurtje en gluren door de ramen.

Xander staat in een hoek en zo hij kan lezen wat er nog meer op de dozen staat.

"He, die naam heb ik vaker gelezen. Dat is de naam van een computer winkel, waar pas een grote inbraak is geweest".

"Oh ja, dat klopt, het was zelfs in Duitsland op de tv.

Het was een hele grote inbraak en een bewaker was zwaar gewond geraakt".

"Klopt, maar die bewaker is helaas overleden, dus dat verandert de hele zaak, lijkt me".

Hoofdstuk 4

Ze besluiten om weg te gaan en een plekje op te zoeken waar ze veilig kunnen praten.

Ze zijn het al snel eens, dat ze in dit geval niets overhaast moeten doen, omdat de mannen heel gevaarlijk kunnen zijn.

"Ik heb gisteren voorzichtig foto's met mijn telefoon gemaakt en die thuis op de computer gezet", zegt Mirthe.

Ze pakt haar telefoon en laat wat van de foto's zien. Op sommige zijn duidelijk de gezichten te herkennen van de mannen.

"Goed gedaan joh, maar je moet wel voorzichtig zijn, want hoe erg de criminelen ook zijn, ze hebben rechten, dus ook recht op privacy, volgens mijn vader ", zegt Alex.

"Maar als we nu eens naar mijn vader gaan met dit verhaal en de foto's, kan hij ons misschien verder helpen.

Wij hebben de ervaring dat volwassenen soms heel handig kunnen als wij het te moeilijk vinden". Mirthe kijkt hem verbaasd aan. "Hoe kom jij nou aan die wijsheid?, ik heb daar niet zo'n goede ervaringen mee".

Dan vertellen de jongens over hun vorige avontuur.

Mirthe kijkt hun verbaasd aan.

"Is dit echt waar?, Wow, jullie zijn te gek.

Goed, dan gaan we naar jou vader, maar ik wil wel meehelpen de boeven te pakken, ik zag ze tenslotte het eerst".

De jongens vinden dat prima, zij mag met de eer strijken. Het avontuur beleven is genoeg voor hen.

Het is tenslotte vakantie.

Ze gaan naar de vader van Alex. Deze is vroeger politie agent geweest. Nu heeft hij zijn eigen beveiliging 's bureau.

Mirthe mag het hele verhaal vertellen, zij kan tenslotte ook de foto's laten zien van de mannen.

De vader, die Sjoerd heet, schrikt wel van het verhaal.

"Jongens, hoe komen jullie toch altijd in zulke rare situaties terecht.

Hebben jullie dan niets van de laatste keer geleerd?"

"Sorry hoor, maar wij zijn nog nergens in belandt. Wij hebben alleen maar gekeken wat er daar gebeurde".

Sjoerd denkt goed na, want dit kunnen die inbrekers zijn, waarover ze op de tv gesproken hebben, en dat zijn geen lieverdjes.

Hij besluit dit te overleggen met Hans de Groot.

De vader van Xander zit net als de vader van Alex in de beveiliging, maar hij doet alles wat te maken heeft met camera's en geluid en de vader van Alex heeft de mannen rondlopen op bij bedrijven.

Na zorgvuldig overleg besluiten ze toch naar de politie te gaan.

Dus gaan ze de volgende dag met zijn vijven naar het politiebureau.